

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 15 kwietnia 2014 r. doręczonym tut. Sądowi w dniu 18 kwietnia 2014 r. (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. (dalej zwana: (...)) wniosła o zasądzenie nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym od Pozwanego (...) Publicznych Zakładów Opieki Zdrowotnej im. Dzieci W. w D. (dalej zwany: „Zakład Opieki Zdrowotnej”) kwoty 14 317,39 oraz kwoty skapitalizowanych na dzień 15 kwietnia 2014 r. odsetek ustawowych od wymienionej należności głównej w wysokości 730,47 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dochodzonej kwoty liczonych od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztami procesu według norm prawem przepisanych. W uzasadnieniu strona powodowa wskazała, iż w ramach współpracy w związku z umową przetargową dostarczała stronie pozwanej towary znajdujące się w jej ofercie handlowej. Dochodzone przez powódkę należności wynikają z nieuregulowanych przez pozwanego faktur VAT w kwocie 14 317,39 zł oraz odsetek w kwocie 730,47 zł a także odsetek naliczonych w związku opóźnieniem w płatności tychże faktur. Pozwany pomimo wezwania do zapłaty z dnia 25 marca (...), nie dokonał wpłaty należności, stąd zaszła konieczność dochodzenia ich na drodze postępowania sądowego (pozew - k.2-4).

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym wydanym w dniu 29 kwietnia 2014 r. w sprawie pod sygnaturą II Nc 2289/14 Sąd zasądził zgodnie z żądaniem pozwu (nakaz zapłaty - k.54).

Sprzeciwem z dnia 20 maja 2014 r., doręczonym tut. Sądowi w dniu 21 maja 2014 r., Pozwany (...) Publicznych Zakładów Opieki Zdrowotnej zaskarżył powyższy nakaz zapłaty w całości i wniósł o jego uchylenie z uwagi na fakt, iż powstanie ww. zadłużenia nie wynika ze zlej woli Pozwanego ani nie jest od niego w żaden sposób zależne. W uzasadnieniu Pozwany podnosił, iż działanie Powoda należy uznać za oczywiście sprzeczne z zasadami współzycia społecznego, szczególnie biorąc pod uwagę charakter działalności prowadzonej przez Pozwanego.

W odpowiedzi na powyższy sprzeciw, Powódka, pismem z dnia 28 października 2014 r., doręczonym tut. Sądowi w dniu 30 października 2014 r. podtrzymała twierdzenia wyrażone w pozwie z dnia 15 kwietnia 2014 r. oraz wskazała, że umowa z Pozwanym o dostarczanie sprzętu medycznego zawarta została w trybie zamówień publicznych, a więc środki na jej realizację przekazane zostały Pozwanemu z domeny publicznej z obowiązkiem ich wydatkowania na określony cel. Ponadto, Powódka wskazała, iż argumentacja Pozwanego w przedmiocie jej rzekomej działalności wbrew zasadom współzycia społecznego nie zasługuje na uwzględnienie, ponieważ należy jej się zapłata za dostarczony i wykorzystany przez Pozwanego towar.

Na rozprawie w dniu 16 lutego 2015 r. pełnomocnik Powoda w związku z wpłatą na rzecz Powoda kwoty należności głównej w wysokości 15 047,86 zł cofnęła powództwo w zakresie kwoty głównej jednocześnie podtrzymując powództwo w zakresie odsetek ustawowych od kwoty 15047,86 zł od dnia 15 kwietnia 2014 r. do 25 lipca 2014 r. (protokół rozprawy – k. 102).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód jako wykonawca i Pozwany jako zamawiający zawarli umowy sprzedaży i dostarczenia sprzętu medycznego i materiałów medycznych w wyniku postępowania o udzielenie zamówienia publicznego w trybie przetargu nieograniczonego. Na podstawie umowy z dnia 26 marca 2013 r. nr 6/26/03/2013/DL, umowy z dnia 6 sierpnia 2013 r. nr 7/06/03/2013/DL oraz umowy z dnia 16 sierpnia 2013 r. nr 1/16/08/2013/DL Powód zobowiązany był do dostarczenia sprzętu medycznego Pozwanemu, natomiast Pozwany zobowiązany był do zapłaty na rzecz Powoda ceny w zakresie wskazanym przez ww. faktury.

(...) realizując zamówienia Zakładu Opieki Zdrowotnej wystawiła poniższe faktury VAT, które do dnia wyznaczenia rozprawy nie zostały uregulowane przez Pozwanego.

-Faktura nr (...) z 6 czerwca 2013 r. na kwotę 267,3 zł płatna w dniu 6 lipca 2013 r.,

- Faktura nr (...) z 22 lipca 2013 na kwotę 450,9 zł płatna w dniu 21 sierpnia 2013 r.,
- Faktura nr (...) z 14 sierpnia 2013 1094,73 zł płatna w dniu 13 września 2013 r.
- Faktura nr (...) z 27 sierpnia 2013 (...),9 zł płatna w dniu 26 września 2013 r.
- Faktura nr (...) z 28 sierpnia 2013 91,8 zł płatna w dniu 27września 2013 r.
- Faktura nr (...) z 3 września 2013 637,2 zł płatna w dniu 3 października 2013 r.
- Faktura nr (...) z 9 września 2013 61,02 zł płatna w dniu 9 października 2013 r.
- Faktura nr (...) z 11 września 2013 1049,76 zł płatna w dniu 11 października 2013 r.
- Faktura nr (...) z 17 września 2013 61,02 zł płatna w dniu 17 października 2013 r.
- Faktura nr (...) z 14 października 2013 351 zł płatna w dniu 13 listopada 2013 r.
- Faktura nr (...) z 14 października 2013 183,6 zł płatna w dniu 13 listopada 2013 r.
- Faktura nr (...) z 18 listopada 2013 534,6 zł płatna w dniu 18grudnia 2013 r.
- Faktura nr (...) z 18 listopada 2013 61,02 zł płatna w dniu 18 grudnia 2013 r.
- Faktura nr (...) z 20 listopada 2013 6192,55 zł płatna w dniu 20 grudnia 2013 r.
- Faktura nr (...) z 20 grudnia 2013 r. na kwotę 488,7 zł płatna w dniu 19 stycznia 2014 r.
- Faktura nr (...) z 23 stycznia 2014 r. na kwotę 551,97 zł płatna w dniu 22 lutego 2014 r.
- Faktura nr (...) z 18 lutego 2014 r. na kwotę 684,7 zł płatna w dniu 20 marca 2014 r.

Na rozprawie w dniu 16 lutego 2015 r. pełnomocnik Powódki, poinformował Sąd o zapłacie przez Pozwanego roszczenia wynikającego z ww. faktur oraz o wycofaniu powództwa w zakresie kwoty głównej i podtrzymaniu powództwa w zakresie odsetek ustawowych od kwoty głównej, tj. od kwoty 15047,86zł.

Ustalając powyższy stan faktyczny Sąd oparł się na powołanych wyżej dokumentach. Autentyczność ani treść tych dokumentów żadna ze stron postępowania nie kwestionowała, Sąd również nie miał wątpliwości co do ich wartości dowodowej, stąd były one przydatne dla ustalenia stanu faktycznego.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Zgodnie z artykułem 535 k.c. przez umowę sprzedaży sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz, a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy cenę. W myśl art. 471 k.c. dłużnik obowiązany jest do naprawienia szkody wynikłej z nienależytego wykonania zobowiązania, chyba że nienależyte wykonanie jest następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Obowiązkiem strony zgłaszającej roszczenie odszkodowawcze będzie więc wykazanie zaistnienia szkody, wykazanie nienależytego wykonania zobowiązania przez dłużnika, a także związku przyczynowego pomiędzy tymi zdarzeniami. Z kolei z racji wykreowanego przez powołany przepis domniemania, to dłużnik zobowiązany będzie do wykazania, że nie ponosi odpowiedzialności za okoliczności, które były przyczyną nienależytego wykonania zobowiązania.

W myśl art. 6 k.c., strona wywodząca z danego faktu skutki prawne powinna fakt ten udowodnić. Po zastosowaniu tej zasady do realiów niniejszej sprawy wynika, że to powód w celu uzyskania korzystnego dla siebie wyroku powinien wykazać, iż na pozwanym ciąży obowiązek zapłaty na jego rzecz kwoty dochodzonej pozwem. Stwierdzić należy iż w niniejszej sprawie stan faktyczny był niesporny. Powyższe

w ocenie Sądu wykazane zostało przedłożoną do akt sprawy umowami nr (...), a także wystawionymi fakturami VAT oraz wezwaniem do zapłaty. Powyższe potwierdza również sam pozwany, który nie kwestionuje żądania powoda.

Wobec powyższego roszczenia powoda należało uznać za uzasadnione.

Mając na uwadze, iż powód częściowo cofnął powództwo zgodnie z art. 203 § 1 k.p.c. pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięciem połączone jest zrzeczenie się roszczenia- aż do wydania wyroku. Sąd może uznać za niedopuszczalne cofnięcie pozwu, zrzeczenie się lub ograniczenie roszczenia tylko wtedy, gdy okoliczności sprawy wskazują, że wymienione czynności są sprzeczne z prawem lub zasadami współzycia społecznego albo zmierzają do obejścia prawa (§ 4). W myśl art. 355 § 1 k.p.c. Sąd wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania jeżeli powód ze skutkiem prawnym cofnął pozew lub jeżeli wydanie wyroku stało się z innych przyczyn zbędne lub niedopuszczalne.

Mając powyższe na uwadze należało umorzyć powództwo co do kwoty głównej.

Nadto za zasadne, należy również uznać żądanie powoda w zakresie dochodzonych odsetek ustawowych od kwoty 15 047,86 zł od dnia 15 kwietnia 2014 r. do dnia 25 lipca 2014 r..

Znajduje to oparcie w brzmieniu art. 481 §1 i 2 k.c., jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociaż nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi, przy czym jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe.

O kosztach postępowania Sąd orzekł w oparciu o art. 98 k.p.c. na zasadzie odpowiedzialności za wynik postępowania. Na zasądzoną kwotę złożyły się kwoty 3 170,00 zł tytułem kosztów procesu oraz kwota 2.400,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Mając na uwadze powyższe Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.

Z.:

Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem proszę doręczyć powodowi.